

Ghi Chép Những Chuyện Kỳ Quái Của Xe Taxi

Contents

Ghi Chép Những Chuyện Kỳ Quái Của Xe Taxi	1
1. Chương 1: Tuyết Trong Đêm	1
2. Chương 2: Lạc Đường	2
3. Chương 3: Anh Trai	4
4. Chương 4: Búp Bê	5
5. Chương 5: Quỷ Vực	7
6. Chương 6: Hàng Phục	8
7. Chương 7: Ở Lại	11
8. Chương 8: Ghép Xe	12
9. Chương 9: Âm Lộ	14
10. Chương 10: Đoàn Tụ	16
11. Chương 11: Hành Lý	18
12. Chương 12: Chờ Chết	19
13. Chương 13: Chung Thủy	20

Ghi Chép Những Chuyện Kỳ Quái Của Xe Taxi

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, thần quái, thần tiên ma quái, kinh dị, kiếp trước kiếp này, tình hữu độc chung, có CP, không H,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ghi-chep-nhung-chuyen-ki-quai-cua-xe-taxi>

1. Chương 1: Tuyết Trong Đêm

“Là... tuyết rơi sao?”

“Đúng thế, tuyết đang rơi.”

Tôn Quá thích chạy xe ca đêm, máu thịt của những mẩu chuyện xưa dưới màn đêm càng trở nên rõ ràng, không như lúc ban ngày ban mặt, nào là nước mắt, thống khổ, cuồng hoan, nhục dục, rồi cả tan vỡ, trầm mặc, sức cùng lực kiệt, anh giống như độc giả chân thành, mỗi đêm lật giở từng trang cho họ xem lại mà chẳng lo làm phiền người khác.

Người khách ngồi ghế phụ lái mặc chiếc áo choàng màu lông chuột, thoạt nhìn tướng mạo có phần non nớt, khóe miệng mím chặt tỏ vẻ không muốn tiếp chuyện. Tôn Quá chỉnh nhỏ tiếng đài phát thanh, nhường cho không gian sự tĩnh lặng, chỉ một lát đã thấy vị khách ngủ thiếp đi.

Vị khách nghiêng người, khẽ tựa vào cửa xe, ban đầu nhẹ thở như e sợ kinh động đến thứ gì, song chẳng bao lâu hô hấp liền trở nên đều đặn, có lẽ đã ngủ mất rồi.

Tôn Quá chạy xe với tốc độ cao nhưng vững vàng, sau khi vào nội thành, đèn giao thông cũng nhiều hơn. Dù cho không có xe cộ qua lại, cũng chẳng có camera giám sát, mỗi khi đèn đỏ anh vẫn dừng lại như thói quen.

Trong lúc chờ đợi đồng hồ đếm ngược về những giây cuối, bông tuyết bắt ngờ bay giữa không trung.

“Là... Tuyết rơi sao? ” Thanh âm của người khách như vang lên cùng lúc.

“Đúng vậy, tuyết đang rơi.”

Câu trả lời của Tôn Quá như một hòn đá rơi xuống giếng sâu, hồi lâu chẳng thấy đáp lại. Chẳng biết người khách mở mắt trước hay trời đổ tuyết trước.

Sự im lặng kéo dài mãi đến điểm dừng xe, người khách liền nhìn bảng báo tiền xe, rồi đưa anh một trăm đồng: “Anh này, tôi có thể mời anh tách trà được không?”

“Xin lỗi.”

Tôn Quá cúi xuống tìm tiền lẻ, bàn tay lạnh như băng của người khách nắm lấy cổ tay anh: “Không cần thối lại đâu, còn chút tiền thừa coi như tiền công, anh có thể uống chén trà cùng tôi không? Chỉ mười lăm phút thôi.”

Gương mặt cậu ta tràn ngập vẻ ỉu rĩ, trước mắt có một vệt tối, nếu nhìn thật kĩ sẽ thấy khóe mắt hằn lên nếp nhăn khi cười, trong ánh đèn xe, vị khách trông còn rất trẻ lại hiện lên vẻ già nua không thể kháng cự. Tôn Quá trong lòng thâm than, xuống xe theo khách lên lầu.

Cậu mời anh ngồi, rồi đem một bộ pha trà ra, đun nước, tráng trà, pha trà, rồi đặt vào tay anh.

Cậu ta nói chẳng sai, lặng lẽ uống xong một tách trà, cũng chỉ mười lăm phút.

“Cảm ơn anh.” Lúc tiễn anh ra cửa, cậu ta nói vậy.

Tôn Quá không đành lòng, vỗ vỗ vai cậu ta: “Ngủ sớm đi.”

Người khách ngẩn người, cúi đầu mỉm cười đáp: “Vâng.”

Tôn Quá xuống lầu, chạy xe thật nhanh ra khỏi tiểu khu bị bỏ hoang, từ lâu chẳng còn ai ở, đứng bên đường châm lửa đốt tờ tiền được vị khách nọ đưa, gió đêm hè nhẹ thổi tan tro bụi.

Có rất nhiều hồn phách lưu lạc mang ước mong xa vời, được trú bầu tâm sự như thế trong đêm, vậy mà lần nào anh cũng để người con trai kia ngồi xe của mình.

“Là... tuyết rơi sao?”

“Đúng thế, tuyết đang rơi.”

2. Chương 2: Lạc Đường

Ven đường có một người đàn ông mặc đồ ngủ.

Từ xa Tôn Quá chỉnh đèn sáng lên một chút, người kia xoay người đưa tay vẫy xe trong ánh đèn, Tôn Quá chú ý tới chiếc nhẫn loang lỗ gỉ sét trên tay y, xe chạy chậm dần rồi dừng lại bên cạnh người nọ: “Lên đây đi.”

Người khách mở cửa, một tay vịn vào trần, tay khác bám vào cửa xe cười khổ: “Sư phụ, tôi quên ví rồi, tới nơi anh chờ tôi lên nhà lấy tiền đã.”

Tuy rằng gương mặt người này không rõ ràng, nhưng từ rất xa Tôn Quá đã quan sát trang phục của y: toàn thân nguyên một bộ đồ ngủ, hai chân trần đi trên con đường sỏi đá, trông thật thảm hại. Nếu không để y lên xe, chắc phải đi hết đời y mới về được nhà.

Tôn Quá đóng cửa phụ lái, chỉ về bằng ghế phía sau: “Vào xe đi, ngồi đằng sau.”

Y lên xe rồi đọc địa chỉ: “Sư phụ đừng lo, anh xem tôi mặc như này đâu giống quân ăn cướp.”

Tôn Quá đưa mắt nhìn y qua gương chiếu hậu: “Đúng vậy, nhưng có thể đưa nhẫn cho tôi làm vật đảm bảo không?”

Người khách nghe vậy, xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón áp út theo bản năng rồi tháo ra: “Nói thật với anh, tôi không phải bệnh nhân tâm thần trốn viện đâu.”

Tôn Quá chỉ mỉm cười trước câu nói đùa của y, chiếc nhẫn trong tay phủ kín rỉ sét, đâm vào tay đau rất. Anh mở hộp để đồ bên cạnh cần số, tiện tay ném chiếc nhẫn vào: “Không đến mức tâm thần, nhưng mộng du thì có khả năng.”

“Phải vậy cũng nên,” hành khách gật đầu liên tục, “Vừa mở mắt ra đã thấy đứng ở ngoại thành, trước kia đâu có tật xấu này, nào ngờ đám cưới vừa xong lại... Nếu không nhanh trở về, vất vả mãi kết hôn được, chẳng biết vợ tôi ở nhà nghĩ thế nào, có khi cô ấy bỏ đi rồi cũng nên.”

Cho dù Tôn Quá có lơ đãng, nhưng cũng hiểu rằng người khách này khéo miệng chẳng phải để xóa tan sự xấu hổ mà là xuất phát từ bản tính cởi mở, đáp lại sự hài hước của y: “Sắc mặt cậu khá hơn trước rồi đấy.”

“Phải rồi, ngoài đường thì vừa tối vừa lạnh, trong xe lại ấm áp.” Hành khách ngồi thẳng người nhìn ra ngoài cửa sổ, “Sư phụ anh đúng là đại ân nhân, vừa này tôi còn chẳng biết đi hướng nào.”

Tôn Quá không lên tiếng, không gian yên tĩnh khiến người khách ngủ thiếp đi, trong giây lát chỉ còn lại tiếng chiếc nhẫn va đập trong hộp đồ.

Khi vị khách tỉnh lại, trên ghế phụ lái xuất hiện một đứa trẻ đeo cặp sách.

“Cậu dậy rồi hả.” Tôn Quá nói.

“A...” Y ngỡ ngàng, bên ngoài lờ mờ hiện lên khung cảnh đồng quê tĩnh lặng, “Mấy giờ rồi? Trời đã sáng rồi sao?”

“Trời sắp tối rồi.” Tiếng trẻ con non nớt trả lời y.

Tôn Quá dừng xe, giúp khách mở cửa, dẫn theo đứa trẻ băng qua cánh đồng ngô xanh tốt, lá cây liên tiếp quật vào người nhưng chẳng chút tiếng động. Tuy là chạng vạng nhưng lại yên tĩnh như thể đêm khuya.

“Cậu bé này định đi đâu?” Hành khách hỏi.

“Hình như là đi đường tắt về nhà.” Tôn Quá nhìn chăm chăm vào bóng lưng đứa trẻ, “Chắc anh rõ hơn tôi chứ.”

Y định nói gì đó thì đứa bé đột nhiên biến mất. Tôn Quá ngẩn người trong hai giây rồi vội vã chạy sang hướng khác, người khách nọ bám sát anh theo bản năng, cảm giác tiếng thở gấp của mình càng lúc càng lớn, ngay lúc đó nghe thấy tiếng khóc thê lương của cậu bé.

Tôn Quá túm lấy vị khách đang định bỏ trốn “Anh phải nhìn kĩ, đây chính là thứ đã giam anh tại đây.”

Anh gạt đi lớp khói xanh thoảng hiện trước mặt hai người, chân tướng lập tức hiện ra trước mắt — đầu đứa trẻ đặt trên đất bùn ẩm ướt, cơ thể trần trụi di chuyển theo cử động của kẻ cưỡng bức, chẳng biết ngón áp út trái gãy hay trật khớp, rũ xuống mềm oặt.

Vị khách run rẩy giơ bàn tay trái lên, nước mắt tuôn trào, hai mắt trợn trừng cố nhớ lại xem ai là kẻ đã tiết dục trên người cậu bé, nhưng chỉ có một bóng đen mờ hồ hiện lên trong tâm trí.

“Có thể năm đó anh không thấy rõ kẻ này, nên giờ chẳng tài nào nhớ được.” Tôn Quá giữ bả vai vị khách, ép y đối mặt sự thật, “Đừng né tránh, hãy quan sát thật kĩ đứa trẻ này, nó là một phần tâm hồn anh, đừng nên chối bỏ một mảnh của mình.”

Hành khách sững sờ nhìn đứa trẻ và kẻ cưỡng bạo biến mất, quay lại hung hăng đâm Tôn Quá: “Vì sao! Trốn tránh thì làm sao! Quên đi thì thế nào! Tôi không muốn nhớ đến sự tồn tại của nó!”

“Cho nên anh nhẫn tâm để một phần linh hồn mình hóa thành dã quỷ hả?” Tôn Quá vừa lau khóe miệng vừa đứng dậy, khung cảnh xung quanh dần tan như đường hòa trong nước, “Tôi thì chẳng sao, nhưng nếu anh không chấp nhận nó ắt sẽ bị giam cầm ở nơi này.” Anh đưa y chiếc nhẫn, “Đừng quên, còn có người đang đợi anh trở về.”

Trong lễ cưới, giây phút cô dâu đeo nhẫn vào ngón áp út, kí ức cũ lập tức ùa về, một màn đêm buông xuống và đứa bé kia liền chiếm đoạt y.

Không còn linh hồn bám víu, chiếc nhẫn trở nên sáng bóng, gương mặt mờ ảo của vị khách cũng hiện ra rõ ràng.

Tôn Quá đưa một liều thuốc cho y trong lúc khốc lóc, sau đó đưa người đàn ông mất tích hơn một tháng này trở về bên người vợ mới cưới.

3. Chương 3: Anh Trai

Cô gái tựa vào cửa xe vẻ mặt kiêu ngạo, vóc dáng cao to, chiếc váy dài hở lưng ôm quanh người lộ ra đường cong quyến rũ.

Tôn Quá cầm theo một bình nước bước ra từ siêu thị, quỳ một chân xuống, cẩn thận kéo phần váy bị kẹp vào cửa xe, đôi chân thon thả của cô gái liền bị một đám khí đỏ vây quanh.

“Cái xe chết tiệt.” Cô nàng lui lại từng bước, lăm bầm chửi.

“Thật xin lỗi.”

Tôn Quá vòng qua cô gái, ngồi vào xe mở nắp bình uống một ngụm, sau đó trút toàn bộ quỹ khí trong chai xuống ghế phụ lái.

Mỗi lần tới tháng cô hồn, sức mạnh quỷ hồn sẽ tăng lên, quỹ khí trong bình cũng vậy, trước khi ma quỷ gia tăng lực lượng, chỉ cần trong xe còn chút quỹ khí sẽ dễ thu phục được yêu ma. Tôn Quá chạy xe thuê nhiều năm, trải qua rất nhiều tháng bảy âm lịch, rốt cuộc cũng tập được thói quen này.

Anh kiên nhẫn chờ quỹ khí tan biến hoàn toàn ở ghế phụ, mới quay sang để ý cô nàng đang dán mắt ở cửa sổ trông mắt nhìn anh. Lúc ánh nhìn giao nhau, cô nàng hung hãn đập tay vào cửa kính.

Tôn Quá hạ kính xuống: “Cô cố ý tới tìm tôi?”

“Nói thừa.” Cô gái mau lẹ tóm lấy tay anh, “Có người bảo tôi rằng anh có thể giúp tôi.”

Tôn Quá liếc nhìn bàn tay đang nắm chặt tay anh, quan sát cô nàng một lượt từ trên xuống dưới: “Phí dịch vụ của tôi rất cao.”

“Ghe tởm!” Cô gái hét lên, “Tôi chỉ cần một người thông dịch! Tôi muốn nói với anh trai rằng tôi chết không phải lỗi của anh ấy, việc này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ!”

Tôn Quá cười cười: “Chuyện nhỏ? Cô biết anh cô ở đâu sao?”

Cô gái nhíu mày: “Anh ấy là người sống, tìm sẽ dễ thôi.”

Tôn Quá đưa tay nâng lọn tóc dài sát bên mặt cô: “Lên giường với tôi, coi như tiền thù lao.”

“Anh!” Gương mặt cô gái đỏ bừng vì tức giận hòa cùng xấu hổ, cô giật lại tóc mình “Tôi là ma, không thể lên giường với người khác được!”

“Trong mắt tôi cô là thực thể.” Tôn Quá giữ lại trong tay một sợi tóc dài, xoa xoa trước mắt cô, “Hơn nữa nếu là ma thì càng chẳng phải lặn tẩn đến vấn đề đạo đức.”

Cô gái đối mặt với Tôn Quá vài giây, nghiêng răng nghiêng lợi lạnh lùng nói: “Được, nhưng trước hết anh phải giúp tôi.”

“Lên giường trước.”

Tôn Quá nói rồi mở cửa.

Cô nàng bực tức bước lên xe.

Cô muốn tìm người anh sinh đôi của mình, sau vụ tai nạn chết người, cô chẳng tìm thấy anh, cũng không tìm được thi thể và hồn phách, nhưng cô chắc chắn anh còn sống, có khi đang tự trách bản thân vì cái chết của cô: “Đây nhất định là sự liên kết giữa sinh đôi.”

Các mảnh kí ức của cô gái lúc còn sống và sau khi chết trở nên lộn xộn, Tôn Quá nhìn cô lau đi lớp trang điểm kiểu diêm qua gương chiếu hậu, lộ rõ vẻ bi thương: “Bao lâu rồi cô không soi gương?”

“Ma còn soi gương được chắc?” Cô nàng cười khẩy, “Anh nhìn tôi xem, làm thì gương được hả?”

Tôn Quá im lặng, dừng xe trước một nhà nghỉ, cùng cô ra quầy lễ tân nhận phòng. Người nhận tiền thuê phòng trông thấy cô liền cười cười.

Cô gái sững sốt, vừa đi vừa hỏi Tôn Quá: “Sao hán nhìn thấy tôi? Anh đã làm gì?”

“Rất đơn giản.” Tôn Quá mở cửa phòng, đưa cô vào phòng vệ sinh, ôm chặt cô từ phía sau đối diện với chiếc gương vẩy bẩn: “Tự mình ám thị thì rất khó nói, cô cho rằng mình là hồn ma trong suốt, dĩ nhiên cái nhìn của người khác sẽ chẳng là gì với cô, cô cho rằng chỉ tôi trông thấy, tự ám thị bản thân sẽ có chỗ sai, giờ cô tự ngẩng mình trong gương đi.” Anh hạ hai cánh tay đang che chắn cơ thể của cô nàng xuống, thì thầm, “Cô nghĩ không sai, chính xác là anh cô cho rằng mình đã hại chết em gái, nếu không chẳng thể nào anh ta lại cho phép người khác mượn thân xác, có lẽ anh ấy nghĩ làm vậy cô có thể sống sót.”

“Anh nói cái gì?”

Tôn Quá xé mạnh chiếc váy, lớp vải mềm mại lập tức rũ xuống chân: “Mặc dù là ma, nhưng cô vẫn luôn trong thân phận người sống, nói chính xác thì chính là cơ thể anh trai cô.” Anh giữ chặt người cô gái đưa đến trước gương, “Cho nên cô tìm kiểu gì cũng chẳng thấy anh ta, vì cơ bản cả hai giờ đã là một.”

Người trong lòng anh gục xuống như thể bị rút mất gân cốt, gương mặt đầm lệ hiện dần trong gương, những đường nét lộ ra càng mềm mại càng nữ tính.

Tôn Quá đánh thức cậu trai kia, rời ra khỏi phòng, mặc cho hán gào khóc trước khuôn mặt trong gương.

4. Chương 4: Búp Bê

Người thanh niên nghe tiếng chuông gió leng keng ở cửa, ngẩng đầu nhìn về phía Tôn Quá: “Xin chào.”

“Chào buổi tối, cho hỏi bà chủ Quan đâu?”

“Sáng nay bệnh tình của mẹ có dấu hiệu xấu đi nên giờ bà đang ở bệnh viện.” Giọng điệu cậu trai vô cùng bình tĩnh, như thể bàn luận chuyện người ngoài, “Đại hạn đến rồi.”

“Âm khí nặng thế vốn chẳng chạm được vào.” Tôn Quá tựa vào quầy thanh toán, nhìn cậu thanh niên với tay lấy bình nước cùng hộp gỗ ở giá trên cùng, “Vừa lên đại học đã bị trói chân ở đây, cậu cam chịu hả?”

“Ai bảo đây là sự nghiệp của gia tộc chứ.” Người thanh niên cười cười, mở chiếc hộp gỗ loang lổ màu sắc, đưa một tờ giấy cho Tôn Quá, “Là ủy thác của Trang hòa thượng, chia đôi 5-3.”

Tôn Quá làm việc cho Quỷ Môn Quan gần mười năm, như chẳng thể nào nghĩ ra vì sao Quỷ Môn Quan từ chối sử dụng liên lạc điện tử mà bắt người ủy thác đến tận nhà xin giúp đỡ, cũng không hiểu sao bản viết tay của người ủy thác lại bị khóa trong tráp.

Anh cúi xuống đọc tờ giấy trong tay, nét bút rần rờ như trước, hiển nhiên không phải nét chữ của mẹ cậu trai kia, lộ ra chút dương khí chưa lắng. Anh kẹp tờ giấy giữa hai ngón tay rồi giờ lên: “Ủy thác đầu tiên của cậu chủ Quan, hán nên giữ lại làm kỷ niệm.”

“Cát đồ của Quỷ Môn Quan bên người, anh chán sống hử?” Cậu trai rút lại tờ giấy trên tay anh, đầu ngón tay xẹt qua chiếc đỉnh con màu xanh đồng, dùng bật lửa đốt tờ giấy rồi ném vào đó. Ngọn lửa bùng cháy giữa hai người, tờ giấy dính quỷ khí biến thành đúm tro tàn trong đỉnh.

Tôn Quá cầm lấy bình nước trên quầy: “Hẹn gặp lại, cậu chủ Quan.”

“Xin cẩn thận.”

Tôn Quá đi ra từ siêu thị mini phía đông bắc thành phố, lên xe đến chỗ Trang hòa thượng.

Trang hòa thượng là người có bằng tiến sĩ tâm lý song lại vào chùa xuất gia, kỳ thật bầy khổ không buông, bát giới chưa sạch, tình cờ làm chuyện trong giới, phần lớn là lừa bịp, ít khi cầu xin giúp đỡ. Câu chữ ủy thác viết mơ hồ, chỉ nói là búp bê rắc rối, còn bảo không phải không giải quyết được chỉ có điều người xuất gia quá nặng lòng trắc ẩn.

Tôn Quá dừng xe trước cửa chùa trên đỉnh núi, nhìn thấy bên cạnh hòa thượng có một người phụ nữ trẻ và một cô bé khoảng năm sáu tuổi, đang dụi dụi mắt như buồn ngủ.

Gương mặt người phụ nữ tràn ngập kinh hãi, xuống đến xe Tôn Quá lại càng ôm chặt cô bé, níu tay áo hòa thượng khẩn cầu: “Đại sư, con hối hận rồi, con gái con còn nhỏ, nó sẽ không làm hại ai đâu, con không muốn hai mẹ con xa nhau.” Cô liếc mắt nhìn Tôn Quá, siết chặt con gái vào lòng.

“Sao lại sợ?” Trang hòa thượng trấn an người phụ nữ, “Ta chỉ gọi xe đến đưa con về thôi.”

“Mẹ ơi,” cô bé xoay người, đôi mắt đen láy nhìn về phía Tôn Quá, “Không sao đâu mẹ, chúng ta về nhà đi.”

Trang hòa thượng lại an ủi vài câu, đưa người phụ nữ qua cửa phụ lái, Tôn Quá mở cửa xe giúp cô, thoáng nhìn Trang hòa thượng rồi nhún vai cười khổ.

Cây cối um tùm trong rừng che khuất ánh trăng, đường đi tăm tối, chỉ có ánh đèn xe chiếu sáng. Tôn Quá kiên nhẫn đợi người phụ nữ bình tĩnh lại, nhìn qua cô bé trong lòng: “Con gái cô thật xinh, cháu bao tuổi rồi?”

Người mẹ cúi nhìn con gái đang ngủ, ngập ngừng đáp: “Cháu gần mười hai tuổi rồi, cháu... Sau sự cố sáu năm trước cháu không lớn thêm nữa... Người ta... đều bảo cháu bị thứ gì ám, bảo tôi đến chỗ Trang đại sư, tôi...”

Cô gái lại bắt đầu che miệng nước nở.

“Linh hồn trẻ con rất vô tội cũng rất thuần khiết,” Tôn Quá nói, “Vì cô nên cô bé mới ở lại chốn này.”

“Tôi biết.” Giọng người mẹ run rẩy, nước mắt lăn dài trên gò má nhợt nhạt, “Tôi không nở, dù cho mọi người khinh thường, dù cho bọn họ không thừa nhận mẹ con tôi, tôi vẫn... luyến tiếc, luyến tiếc, luyến tiếc...”

“Ở trên muốn người từ lâu rồi.” Tôn Quá cắt ngang câu nói lặp đi lặp lại diên đại của người phụ nữ, “Kể cả linh hồn chỉ hơi chút vấy bẩn, lang thang bảy năm ắt gây tai họa.”

“Lúc ấy con gái tôi chỉ có năm tuổi, ” người mẹ gào khóc, “Linh hồn của nó sao có thể vấy bẩn?”

“Đúng vậy, một cô bé vì mẹ mà hóa thành du hồn sao có thể vấy đục.” Tôn Quá dừng xe, nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, “Cháu có muốn mẹ mình biến thành người xấu không?”

Cô bé lắc đầu: “Không ạ.”

Người phụ nữ sững sốt: “Tôi? Tôi biến thành người xấu?”

“Cô còn nhớ mình tên gì không?”

“Tên tôi sao? Đương nhiên nhớ rõ, tôi tên là...” Mười ngón tay của cô gái luồn vào mái tóc dài, cong người giãy dụa “Tôi... Tên tôi là...”

Tôn Quá quan sát tư thế kì quặc của người phụ nữ, rồi quay sang nhìn cô bé ngồi trên lòng: “Trước khi mọi việc trở nên tệ hơn, cháu đi đi.”

Một tiếng thở dài khe khẽ thoát ra từ miệng cô bé, đôi mắt trong veo trở nên mờ đục, cô bé biến thành một con búp bê vải nho nhỏ, vô cùng bẩn thỉu.

Người mẹ gào thét như dã thú mất con, hai con người đỏ rực xuyên qua mớ tóc dài hướng về Tôn Quá: “Các người! Tất cả các người đều gọi ta là bà điên ôm búp bê! Nhưng đây chính là con gái ta! Vì sao lại ép mẹ con ta xa cách nhau! Vì sao hả!”

“Tôi không bắt con gái rời khỏi cô, mà muốn cắt đứt lưu luyến duy nhất của cô với trần gian.” Tôn Quá đưa tay chỉ về phía sau người phụ nữ, “Không ai bảo cô là bà điên, đối với bọn họ, cô chỉ là một con búp bê đáng sợ không thể tiêu hủy.”

Người phụ nữ quay đầu nhìn hình bóng phản chiếu trên cửa kính xe, lập tức than khóc thê lương.

“Cô cũng nên đi đi.” Tôn Quá nói.

Vừa dứt lời, trên ghế phụ lái chỉ còn hai con búp bê dựa sát vào nhau.

Chú thích:

(): Khổ (zh. , sa. dukkha, pi. dukkha) là một khái niệm quan trọng của Phật giáo, là cơ sở của Tứ diệu đế. Khổ là một trong ba tính chất của sự vật và được đúc kết trong câu nhận định Đời là bể khổ.

Giới () (zh. , sa. śīla, pi. sīla) là giới luật mà tăng, ni cũng như người tu tại gia phải tuân thủ.

5. Chương 5: Quỷ Vực

Tôn Quá đưa tay che đi ánh sáng gay gắt.

“Anh tỉnh rồi à.”

“Cậu chủ Quan?”

Đầu Tôn Quá đau như sắp nứt, gắng gượng mở mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh, ngồi trên ghế lái phụ, chính là cậu chủ mới nhậm chức của Quỷ Môn Quan.

Đồng hồ nhỏ trên cổ tay đã ngừng hoạt động, không cần xem cũng biết kim quay tròn, đồng hồ tính km của xe cũng hỏng. Tôn Quá trông ra ngoài cửa sổ, trước mắt là bờ cát vàng biển xanh mênh mông, cái nóng khiến đường nét sự vật móp méo, làm chiếc thuyền đắm dạt bên bờ như sắp tan thành bọt.

“Quỷ Vực.”

Một giây trước khi mê man, Tôn Quá vẫn đang ở trên đường trong sáng thu, lúc này lại là bãi biển vắng lặng ngày hè, dĩ nhiên đã bị bắt cóc tới không gian khác.

Chỉ cần có quỷ khí cường đại trong tay, bất luận là con người như Tôn Quá, hay kẻ mới thành ma, cũng có thể tạo ra Quỷ Vực.

“Quỷ Môn Quan thực chẳng phải hư danh.”

Nghe thấy Tôn Quá cảm khái, cậu chủ Quan thu hồi tầm mắt: “Quỷ Vực do ai tạo ra?”

“Một con ma mới, không nghĩ nó lại lên đi theo tôi.”

Cậu chủ Quan phản đối: “Ma mới thì lấy sức mạnh ở đâu ra?”

“Quỷ khí của cậu mạnh như vậy, lạm dụng một chút là làm được ngay.” Tôn Quá cười nói, “Tân lão bản nhà họ Quan, ngay cả chuyện này cũng không biết thì thật lo lắng thay cho tương lai của Quỷ Môn Quan.”

“Anh biết rồi sao, không phải bị ma mới lừa chứ.” Cậu chủ Quan châm biếm, tâm trạng dường như rất vui vẻ.

Tôn Quá đỡ trán, quan sát tỉ mỉ gương mặt nghiêng của cậu: “Vì muốn có người thừa kế, dù cho mới nhậm chức thì ông chủ Quan cũng phải vội vàng tìm người ghép đôi. Tôi vừa cho thuê một đêm, còn định đón cậu đi xem mắt, chắc để lộ sơ hở nên nó nhân lúc xe trống rồi lên vào.”

Cậu chủ Quan nhún mày: “Nói chuyện thì để ý một chút, giờ anh đưa chúng ta ra ngoài trước.”

“Con ma mới này tạo ra Quỷ Vực nhưng không có khả năng chống đỡ, cậu nhìn nó coi, đến giờ vẫn chưa thể hiện hình.” Tôn Quá nói, “Chúng ta kéo dài một chút, trời sắp sáng rồi.”

Bên ngoài là nắng hè chói chang, bên trong xe Tôn Quá vẫn cảm nhận được sự mát mẻ của sáng sớm đầu thu. Quỷ Vực này chỉ có ảo ảnh thị giác chứ không tác động toàn bộ đến cơ thể, Tôn Quá trầm nghĩ, đứng là hạ đẳng.

“Tôn Quá.”

Đột nhiên cậu chủ Quan phá tan sự im lặng, thấp giọng bảo, “Trước khi tìm thấy tân nương, tôi có việc phải làm.”

“Việc gì?”

“Anh.” Cậu nắm áo Tôn Quá kéo về phía mình, trượt người tựa vào cửa xe, mút lấy môi dưới Tôn Quá, “Anh muốn tôi phải không?”

“Làm sao tôi dám chứ?” Cánh tay Tôn Quá đặt trên kính xe, ngậm chặt môi cậu, rồi mãi miết hôn xuống hai bên cổ, tiếp đó là xương quai xanh. Cậu chủ Quan thở gấp, một tay lướt qua bả vai Tôn Quá, anh giật vạt áo sơ mi bên hông cậu, tay phải luồn vào vuốt ve ***g ngực run rẩy.

Một con dao nhọn đâm thẳng vào gáy Tôn Quá, anh cười nhạt một tiếng, tay phải bóp chặt cổ cậu chủ Quan, tay trái rút con dao khỏi gáy, lưỡi dao trắng sang như mới, chẳng hề vấy máu.

“Tốt nhất ngươi nên nhớ cho kỹ,” Tôn Quá dùng dao đâm vào ngực cậu chủ Quan, dung đầu gối ép chặt bụng dưới, không thềm để ý đến tiếng xương cốt gãy vụn, “Ghế phụ lái là để ma ngồi, cái Quỷ Môn Quan cần là người ghép đôi chứ không phải tân nương.”

Khuôn mặt con quỷ méo mó vặn vẹo, vôi vàng thoát khỏi hình dáng cậu chủ Quan, giấy dựa tan tác dưới chân anh: “Sao ngươi dám làm càn trong Quỷ Vực của ta!”

“Của ngươi?” Tôn Quá nói, “Ngươi vẫn chưa hiểu sao? Nếu trong Quỷ Vực mà không bị thương mới là chủ nhân của Quỷ. Loại ma mới như người, dù có mượn quỷ khí từ Quỷ Môn Quan, chỉ có thể dịch dung và tạo ra ảo ảnh thôi.”

“Đồ khốn!” Uống công vùng vẫy này giờ, con quỷ dần dần tan biến chẳng còn chút dấu vết.

Tôn Quá sửa sang lại quần áo, cầm lấy con dao mới được tạo ra chưa kịp biến mất, đâm thẳng vào tim.

“Anh tỉnh rồi à.”

Tôn Quá trở về từ Quỷ Vực há miệng thở dốc, qua kính chiếu hậu trông thấy một người thanh niên: “Cậu chủ Quan.”

“Chưa được tôi cho phép mà dám lạm dụng quỷ khí, biết hậu quả thế nào không?”

“Đương nhiên tôi biết.” Tôn Quá đáp, “Cậu mới là boss cuối của Quỷ Vực, chỉ cần cậu muốn, lúc nào cũng có thể bắt linh hồn của tôi.”

“Nhưng anh thừa biết tôi sẽ không làm vậy phải không?” Khóe miệng cậu khẽ nhếch, “Chơi với ma mới vui không?”

“Cũng được, nếu hần không đâm tôi thì hôm nay quả là ngày hạnh phúc nhất luôn.”

“Hôm nay giờ mới bắt đầu.” Cậu chủ Quan ngáp một cái tỏ vẻ không hứng thú, “Trời sáng rồi, lên đường tìm người ghép đôi đi.”

“Tuân mệnh.” Tôn Quá cười cười, khởi động xe trong ánh bình minh.

6. Chương 6: Hàng Phục

Góc trên tờ giấy ghi số tiền ba mươi lăm vạn, chuyện được ghi lại như sau: bắt đầu từ một tháng trước, người ủy thác không thể nhớ được việc xảy ra vào buổi đêm, nhưng người yêu của y nhớ rõ, trong điện thoại của người yêu y lưu trữ rất nhiều hình ảnh thân mật của hai người, bạn bè cả hai cũng chứng kiến. Người ủy thác không thể chịu được nữa, y muốn chấm dứt việc này.

Cậu chủ Quan châm lửa rồi ném tờ giấy vào đỉnh: “Chia năm năm.”

Tôn Quá kinh ngạc nhìn điều thuốc cậu đưa: “Giờ đây?”

“Thuốc định thần, một ngày một liều.” Cậu chủ Quan hướng về phía anh, thấy anh không nhận liền nhét thẳng vào miệng, “Gần đây xuất hiện một hồn tượng (thợ hồn), vừa có thể hủy hồn vừa có thể chiêu hồn, tôi không muốn nhân viên của mình gặp nạn.”

Tôn Quá cười cười, rướn người đưa đầu thuốc đến sát bật lửa của cậu: “Rất cảm ơn, Quan lão bản.”

“Xin cẩn thận.”

Tôn Quá ngậm thuốc lên xe, nhấn chân ga chạy khuất tầm mắt ông chủ Quan, anh hút một hơi thuốc rồi nhả khói ra ngoài cửa sổ, tiếp đó dừng xe bên đường, uống một ngụm từ bình nước, phần còn lại anh đổ vào ghế phụ.

Lần đầu anh được Quý Môn Quan chiêu mộ thì cậu chủ đương nhiệm là một cậu bé mười tuổi, con người đen láy thông suốt khiến anh e dè, đứa trẻ lớn lên thành cậu chủ Quan, Tôn Quá càng không dám xem thường.

Tôn Quá đỗ xe trước cửa một tiệm ăn đêm, trầm tư ôm vô lăng.

Hai người đàn ông lôi kéo nhau, đập tan hình ảnh đèn đêm rực rỡ phản chiếu dưới vũng nước, mở cửa xe mạnh đến độ như sắp vỡ cả kính.

Tôn Quá định thần, trong kính chiếu hậu hiện lên một tấm lưng gồ xương sống, một bàn tay bắt lấy phần lưng ghế tài xế, người ngồi đằng sau lúc nào cũng rên rỉ siết chặt ngón tay. Tôn Quá chẳng nói gì, năm ngón tay phải gõ nhịp trên vô lăng, chờ họ lên tiếng.

“Còn tiếp tục thì em ngồi đằng trước đó.” Cậu thanh niên trẻ tuổi thở dốc, “Buông ra.”

Cậu thanh niên đẩy người đàn ông mặc âu phục, ngồi dậy chỉnh đốn lại trang phục, cái nhìn vừa giao với Tôn Quá qua gương chiếu hậu, lập tức bị người kia giữ cầm xoay sang.

“Văn Lược, em không được phép nhìn người đàn ông khác.”

Giọng nói vị khách mặc âu phục đầy hơi rượu, nồng đậm men tình, cậu trai kia cười nhẹ nhưng cũng thuận theo yêu cầu vô lý đó, đưa mắt nhìn người đàn ông mặc âu phục đọc địa chỉ cho Tôn Quá: “Sự phụ đã làm phiền anh rồi.”

“Không sao đâu, trách nhiệm của tôi mà.” Tôn Quá khách khí đáp.

Điểm đến là khu biệt thự sang trọng ngoại thành, phòng tiện nghi nhất không dưới nghìn vạn, Tôn Quá hiếm khi đưa khách về đó nên không quen đường lắm, anh giữ tốc độ cẩn thận. Vị khách mặc vest say khướt thấp giọng phàn nàn, cậu trai trẻ rướn người lên ghế trước cười bảo Tôn Quá: “Sự phụ, anh tăng tốc được không, đường này không có giám sát đâu.”

“Văn Lược.”

Người đàn ông kia cất tiếng gọi, cậu trai lại về chỗ cũ: “Sao luôn miệng gọi em thế? Em có chạy mất đâu.”

“Sao em lại muốn ngồi đằng trước?” Vị khách mặc vest hỏi lại.

“Trên đó không phải chen chúc.”

“Anh không cho phép em ngồi ghế trước.”

“Được.”

Cậu trai vừa dứt lời, liền bị người nọ đè lên, lập tức bên trong xe tràn đầy mùi dục vọng.

Taxi rẽ sai đường, hai người đang chìm đắm trong ân ái chẳng hề hay biết, Tôn Quá xuống xe rồi mở cửa, nắm chặt bả vai vị khách mặc âu phục quăng ra ngoài.

“Đừng nhúc nhích.” Tôn Quá lấy khẩu súng hơi từ túi ngực rồi dí sát đầu vị khách âu phục, đồng thời đạp sập cửa xe nhốt cậu thanh niên kia lại, gương mặt cậu ta hung tợn như sói, nắm tay điên cuồng đập cửa kính.

“Anh muốn gì?!”

Người khách mặc vest đã tỉnh rượu, ra sức phản kháng thì bị báng súng nện một cái khuỷu xuống đất.

“Đừng có nhúc nhích.” Tôn Quá nói, “Để người yêu anh ngồi vào ghế lái phụ.”

“Cái gì?”

“Làm như tôi bảo.” nòng súng của Tôn Quá lệch một chút, viên đạn sượt qua đầu vị khách rồi găm xuống đất, “Tôi không nhắc lần hai.”

“Văn Lược.” Người đàn ông nọ che miệng vết thương, “Lên ghế lái phụ đi.”

Hai tay cậu trai đã tẩy đồ, nghe thấy câu nói đó cơ mặt liền run rẩy, hiện lên vẻ sung sướng không thể kìm nén, lập tức nghe theo mệnh lệnh của y.

Quý khí trên ghế lái phụ là mỹ thực mà đám ma quý thêm nhỏ dãi, Tôn Quá quá quen với biểu cảm này, đây chính là lòng tham sắp được thỏa mãn.

Người thanh niên quơ tay tóm thứ gì đó trong không trung rồi nhét vào miệng, song rút cuộc, hành động của cơ thể chẳng thể đuổi kịp dự vọng của quỷ hồn, đột nhiên người cậu ta như bị người khác nắm vai giật mạnh hai cái, diện mạo quỷ hồn thoát ra khỏi thể xác hoàn toàn bất đồng.

“Văn Lược!” Vị khách mặc âu phục bất chấp họng súng đang uy hiếp mà lao lên trước cửa xe, “Văn Lược! Văn Lược!”

Rõ ràng y đang gọi người con trai đang nuốt quỷ hồn ngồi trong xe. Tôn Quá cười khở, nhìn vở hài kịch này, đột nhiên khóe miệng cứng đờ.

Vị khách kia cũng ngây ngẩn.

Một giây trước vẫn là quỷ hồn hoàn chỉnh, lúc này đã tan thành mấy mảnh không rõ hình dạng xung đột với nhau trong không gian nhỏ hẹp.

Người này hoảng sợ nhìn về phía Tôn Quá: “Anh đã làm gì với Văn Lược của tôi?”

“Đây không phải là Văn Lược,” Hai chữ “Hồn tượng” hiện lên trong đầu Tôn Quá, “Là có người dùng cô hồn đã quỷ tạo ra quỷ hồn, gần đây anh đã tìm người đến gọi hồn phải không?”

“Cậu ấy tự về với tôi.” Hai bàn tay của vị khách áp chặt trên kính xe, mắt vẫn chẳng rời đám quỷ hồn bên trong, “Mùng hai tháng trước là ngày giỗ Văn Lược, lúc từ nghĩa trang về, cậu ấy đã ở trong phòng ngủ.”

Tôn Quá không hiểu hồn tượng vì sao lại thích vị khách này đến thế, chau mày nói: “Quỷ hồn này có nhờ vả anh chuyện gì không?”

“Không có.” Y đột nhiên cười cười, “Lúc nào cũng là tôi nói gì cậu ấy nghe nấy, tôi bảo làm gì thì cậu ấy làm theo.”

Tôn Quá chớp mắt, ấn đường dãn ra: “Nói láo, chủ của cậu ta chính là anh.”

“Cái gì?!”

“Hắn là trong lúc vô thức, anh đã hợp thể mấy cô hồn đã quỷ, ” Tôn Quá thu súng vào lòng, “Văn Lược giả này hoàn toàn chịu sai khiến của anh, nên mới vô cùng ngoan ngoãn.”

Hồn tượng bất đắc dĩ sững sờ chốc lát, cúi đầu cười thê lương: “Hóa ra là vậy tôi còn tưởng cậu ấy lưu luyến mình, nghĩ rằng cậu ấy trở về để bù đắp, thì ra là do tôi.”

“Được rồi, người ủy thác của tôi không muốn tiếp tục chơi trò này với anh.”

Vị khách nọ sững sờ, áp trán vào cửa, vuốt ve mân mê gương mặt cậu trai kia qua lớp kính: “Nói vậy, tôi sẽ mất cậu ấy sao?”

“Không mất hoàn toàn” Tôn Quá đáp, “Nhưng người đã chết rồi.”

“Thế ư.”

Chút ham muốn cuối cùng của hồn tượng biến mất, cũng là lúc cô hồn dã quỷ bất an nọ hoàn toàn tan biến.

7. Chương 7: Ở Lại

Giờ giao xe, Tôn Quá mới tỉnh ngủ đứng trong bóng râm.

Cuối hè đầu thu, thời điểm giao nhau giữa ngày và đêm càng lúc càng sớm, khiến anh ngủ không đủ giấc.

Một chiếc taxi dừng lại bên cạnh anh, hai người bước xuống, một người là chủ xe sư phụ Đình, người còn lại là Tôn Vãng.

Tôn Vãng châm một điếu thuốc, giữ im lặng.

Tôn Quá đưa tiền thù lao cho sư phụ Đình, giữ lại tên giả của mình, gỡ bỏ vách ngăn trong xe.

Tôn Vãng đẩy điếu thuốc về khóe miệng, đưa túi giấy trong tay cho anh: “Đây là tiền công vụ anh em sinh đôi.”

Tôn Quá xem qua cọc tiền trong túi, rồi cho tay vào rút nó ra: “Tôi chỉ lấy chi phí dầu mỡ, việc kia coi như là tình nguyện giúp đỡ thôi, không muốn cậu chủ Quan nghĩ rằng tôi kiếm thu nhập riêng.”

“Cậu chủ Quan. Ý cậu là tay sinh viên đó hả?” Tôn Vãng gỡ điếu thuốc khỏi miệng, vẩy tàn thuốc sang một bên, tay còn lại giờ cái túi lên đầy ngoạn cố, “Cho thẳng nhóc ấy biết thì sao, nó có khả năng làm gì được cậu?”

“Nguyên tắc là nguyên tắc.” Tôn Quá nói, “Mà này, có thời gian thì về ăn bữa cơm, ba mẹ nhớ anh đấy.”

Tôn Vãng kéo cổ áo anh đến trước mặt: “Tôn Quá, đừng quên chú cũng chỉ là tu hú chiếm tổ chim khách, đoạt linh hồn con nhà người ta, đừng có ngang nhiên đóng giả thành viên gia đình họ, ác quá đấy.”

“Thế coi họ như người lạ thì họ vui chắc?” Tôn Quá vung tay gạt gãi, “Tôi làm vậy chỉ để bù đắp cho họ thôi.”

Tôn Vãng sửng sốt.

Vết nắng chiều kéo dài hai chiếc bóng, cuối cùng hòa vào chiếc bóng khổng lồ của các tòa nhà.

“Tôi đi làm đây.” Tôn Quá lên thẳng xe, men theo các con đường thành phố về nhà họ Quan phía Đông Bắc.

Cậu chủ Quan vẫn ngồi sau quầy và xem sách, một quyển sách như thể vĩnh viễn chẳng thể đọc xong, Tôn Quá không khỏi nảy sinh hiếu kỳ, anh thực muốn biết lúc khác khi ai đó mở cửa, liệu có trông thấy cảnh tượng này không.

“Xin chào quý khách.”

“Chào buổi tối.”

Sau khi chào hỏi theo thông lệ, cậu chủ Quan tặng thêm một câu: “Ủy thác lần này để anh tự làm.”

Tôn Quá ngờ vực tiếp nhận tờ giấy từ tay cậu.

Đã mấy ngày liền đều xảy ra tai nạn ở ngã tư, toàn bộ đều do người điều khiển sau khi mất ý thức không khống chế được tay lái gây ra, thêm vào đó, những người tử nạn đều có điểm tương đồng đáng sợ, một vết trầy da rất nhỏ.

Vị trí ngã tư đường vô cùng quen thuộc với Tôn Quá, xuân hạ thu đông, đã vô số lần anh ở đây ngắm bông tuyết từ trên trời rơi xuống.

“Cậu biết việc tôi chở quỷ hồn kia sao?”

Cậu chủ Quan thản nhiên cười cười.

Trong truyền thuyết Quỷ Môn Quan nuôi dưỡng ma quỷ ở những góc âm u rình rập nhân gian, Tôn Quá luôn luôn cho rằng đây là chỉ là thêu dệt không có thực, Quỷ Môn Quan nuôi quỷ là không sai, nhưng không có khả năng gây ra sự việc này.

Song giờ phút này, anh chẳng thể không tin.

Ủy thác này đúng thực là để Tôn Quá tự mình làm, nếu là người khác, căn bản sẽ không biết quỷ hồn lên xe ở đâu.

Tôn Quá dừng xe ở vệ đường, mở cửa lái phụ mời khách lên xe.

Cái nóng thánng bảy âm lịch chưa hề suy giảm, hành khách vẫn mặc áo măng tô màu long chuột, vừa lên xe liền dựa vào cửa sổ như thể đang ngủ.

“Cố cũng vô ích, cùng tôi kể chuyện xưa đi.” Tôn Quá chạy xe rất nhanh nhưng ổn định, chỉnh nhỏ âm lượng radio, “Sáu bảy năm trước, khoảng lễ tám lễ chín ấy, có một vị thị trưởng bao dưỡng một người đàn ông, tình cảm hẳn không tệ. Mùa đông năm đó, trong lần lên lút hện hồ đã xảy ra tai nạn trên đường, thị trưởng cũng là người cầm lái chỉ bị thương nhẹ, phản ứng đầu tiên chính là bỏ trốn khỏi hiện trường, để lại người trọng thương chết ở trong xe. Chuyện là vậy đây, ” Tôn Quá nói, “Trốn thì có ích gì? Cuối cùng vẫn bị điều tra, chuyện nhân tình, trách nhiệm vụ tai nạn, tất cả đều bị phơi bày trước ánh sáng.”

Vị khách chẳng hề phản ứng.

Qua bảy năm, dù cho lúc sống ôn hòa vô hại thế nào, quỷ hồn cũng sẽ rơi vào cảnh điên cuồng. Tôn Quá đã biết người khách này chẳng còn nghe được lời anh nói, hết thấy đều là kịch bản đã định, kết cục là cái chết.

Số giây đếm ngược từ từ giảm, Tôn Quá để ý thấy một chiếc xe tải hạng nặng chạy ca đêm trên con đường cắt ngang đang lao vun vút về phía ngã tư.

Không hề báo trước, hoa tuyết bỗng hiện giữa không trung.

“Là... Tuyết rơi sao?”

Hành khách vừa dứt lời, xe taxi liền lao ra ngoài, bên sườn cửa sổ vỡ tan tành do va đập mạnh, tiếng kim loại móp méo vang lên chói tai, cơ thể hành khách biến dạng trên ghế, nước mắt hòa lẫn cùng máu tươi chảy xuống từ gương mặt y.

“Anh Hiểu Phong, ” hành khách ho khan, từng cơn từng cơn nghẹn ngào, “Ở lại giúp em, được không?”

“Được.”

“Thật sao?”

Tôn Quá mỉm cười: “Thật chứ.”

Gương mặt máu thịt lẫn lộn của vị khách xô lại thành biểu cảm chẳng rõ là mừng hay khóc: “Ừ...”

Quỷ vực do vị khách tạo ra dần dần biến mất, Tôn Quá cố chấp kìm nén ý thức, mãi đến khi xác định vị khách đã hoàn toàn biến mất mới mặc kệ bản thân chết đi, bật ra ngoài, vùng vẫy tránh khỏi quỷ vực do anh tự tạo.

Xe taxi còn dừng nguyên tại chỗ, vị khách, xe tải hạng nặng cùng hoa tuyết, đều đã biến mất.

8. Chương 8: Ghép Xe

Tôn Quá gặp thoáng qua một cậu thanh niên khá trẻ.

Người này tuổi xấp xỉ cậu chủ Quan, hai mắt một mí, diện mạo không đẹp, Tôn Quá cố ý xoay người nhìn thoáng qua, lúc chỉnh lại cánh cửa siêu thị mini bị mở toang, mùi quỷ khí nồng đậm phả vào mặt.

Tôn Quá với tay sửa lại chuông gió bị lệch, rồi đóng cửa lại, rữ rữ nước mưa trên người.

Cậu chủ Quan gập sách trên tay rồi đứng dậy: “Xin chào quý khách.”

“Vừa nãy là ứng viên “ghép đôi” phải không?”

Cậu chủ Quan đặt bình nước và hộp gỗ lên quầy: “Sao được chứ, tôi để ý ngoại hình lắm đấy.”

“Còn tôi thì sao?” Tôn Quá chỉ chỉ mình.

Cậu chủ Quan chỉ kẹp tờ giấy, đưa cho anh: “Mặt mũi chẳng có, cũng không thể sinh con cho tôi.”

“Tiếc thật.” Tôn Quá nhanh chóng xem qua nội dung trong giấy, rồi châm lửa ném vào tiểu đỉnh, “Còn hai ngày nữa là Vu Lan, nhưng người “ghép đôi” chẳng thấy, không kịp mất.”

“Năm nay không được thì năm sau, năm sau vẫn chưa thấy thì năm sau nữa.”

“Nhưng cậu có thể chết bất kì lúc nào”

Lời nói tuy tàn nhẫn song lại là sự thực, cậu chủ Quan cũng chẳng tức giận, cười bảo Quý Môn Quan bao đời nay, chắc chắn nhất chính là họ mệnh.

Cậu lấy một điều định thần từ lòng bàn tay như dùng ma thuật, nhét vào miệng Tôn Quá rồi bật hộp quẹt.

Tôn Quá nghiêng đầu tránh ngọn lửa: “Hồn tượng đã giải quyết xong, tôi không thích hút thuốc.”

“Đây là tháng quý, mấy người các anh hay giao tiếp với ma quỷ, linh hồn rất dễ xuất ra ngoài.” Cậu chủ Quan ôm lấy mặt anh, “Ghét cũng phải chịu.”

“Mẹ cậu chưa bao giờ xem trọng việc này.”

“Bởi mẹ tôi chỉ coi anh là nhân viên.”

Tôn Quá nhìn sâu vào mắt cậu chủ Quan, khẽ nhú mày: “Vậy cậu coi tôi là gì?”

Cậu chủ Quan nhướn mày: “Đồ chơi.”

Tôn Quá bật cười, thành thành thật thật hút hết một điều dưới sự giám sát của cậu chủ Quan, sau cất một điều khác rồi ra ngoài.

Nhìn mặt người khách chỉ khoảng hai bảy hai tám tuổi, đang trong trạng thái mê man, cơ thể chuyển động cùng nhịp xóc nảy của taxi. Tôn Quá thỉnh thoảng nhìn qua gương chiếu hậu để quan sát tình hình của y, nghĩ thầm nếu lời nói xuất phát từ tâm là thực, thì vị khách này nhất định là người ôn hòa vô hại, là con riêng một nhà giàu có, tương lai đã có người lo.

Hành khách ngủ như chết, Tôn Quá có tìm người ghép xe cũng chẳng vấn đề.

Ven đường có người dầm mưa vẫy tay gọi xe, Tôn Quá bẻ lái dừng bên cạnh người nọ, mưa tạt vào cửa kính tạo nhật nhòa, người nọ lại dựng thẳng áo lên, hoàn toàn trông không rõ diện mạo.

Chờ Tôn Quá dụi mắt xong, kẻ kia vẫn đang phân vân giữa ghế phụ lái và băng ghế sau, vì thế Tôn Quá để gã đứng trong mưa, đập ga vút qua.

Mưa càng lúc càng to, ánh đèn trong mưa mờ昧, ranh giới giữa thiên địa âm dương càng mơ hồ, con đường vốn vắng vẻ lại lờ mờ hiện ra những cánh tay vẫy xe, Tôn Quá chạy xe chậm hơn, lướt qua đám người đó.

Tôn Quá chạy đi chạy lại trên một đoạn đường, cảnh tượng ven đường không ngừng thay đổi, Tôn Quá phân biệt từng gương mặt, đột nhiên quay xe dừng ở vệ đường, mở cửa ôm một đứa bé trai rồi dẫm chân ga đi mất.

Tốc độ điên cuồng khiến đứa trẻ sợ tái mặt, sau khi Tôn Quá dừng xe mới nơm nớp lo sợ leo sang ghế lái phụ: “Chú là ai?”

“Tài xế taxi.” Đứa bé chẳng hề ngoái nhìn vị khách phía sau, Tôn Quá thở phào nhẹ nhõm, “Mưa lớn thế này sao không ở nhà đợi?”

“Trong nhà có người, ” cậu bé nhỏ giọng nói, “Về nhà là họ hành hạ cháu.”

Tôn Quá lấy chiếc khăn mặt từ trong hộp đồ, phủ lên đầu đứa trẻ.

Cậu nhóc kéo khăn xuống để lau nước mưa trên mặt, ngay giây sau liền kịp phản ứng, sờ sờ khắp người. —— bên ngoài mưa như trút nước, vậy mà nhóc chẳng hề bị ướt.

“Ma mới đều như thế, thỉnh thoảng lầm tưởng mình là con người.” Tôn Quá châm một điếu thuốc đưa cho cậu nhóc, “Hút một hơi đi, nhân lúc tháng cô hồn, còn được cảm nhận như nào là thực thể.”

Đứa bé cầm điếu thuốc, hút một hơi đã ho khan sặc sụa.

“Tên cháu là gì?”

Cậu bé nuốt nước bọt để làm dịu cổ họng, khoe miệng trĩu xuống: “Cháu quên rồi.”

“Ngày trước ở đâu?”

“Cũng quên ạ.”

Điệu bộ hút thuốc của cậu bé rất lão luyện, mười phần thần sắc trên gương mặt non nớt hiện lên oán hận. Tôn Quá đưa mắt nhìn nó ném đầu mẩu thuốc ra ngoài cửa sổ, đẩy kính cửa xe lên rồi nổ máy: “Chú đưa cháu về.”

Cậu nhóc giật mình: “Chú biết nhà cháu ở đâu ạ?”

“Đương nhiên chú biết. Ghế phụ của xe này có quỷ hồn mà ma quỷ rất thích, băng ghế sau có một cái xác không hồn, ma quỷ bình thường nhất định sẽ hiện ra để tìm nơi cư ngụ.” Tôn Quá khởi động xe, “Chỉ có mình cháu, chẳng buồn liếc mắt nhìn thân xác mình một cái.”

Xe đột ngột tăng tốc, cơ thể đứa trẻ ngã về phía sau theo quán tính, xuyên qua lưng ghế va vào thân xác đằng sau.

Vị khách vốn bất động bỗng mở choàng mắt, vang lên tiếng hít thở khó khăn.

“Mùi vị điếu định thần không tệ chứ.” Tôn Quá nhìn vào đôi mắt yếu ớt tuyệt vọng kia qua gương chiếu hậu, “Chào mừng anh về nhà, Kỷ tiên sinh.”

9. Chương 9: Âm Lộ

Chuông gió vang lên, thế nhưng cánh cửa siêu thị chẳng hề nhúc nhích.

Hình bóng của người đàn ông trẻ tuổi từ từ hiện lên qua cánh cửa, bước vào quầy rồi đứng sau cậu chủ Quan.

“Đã về rồi.” Cậu chủ Quan gấp sách lại, nắm một nhúm tro tàn trong đỉnh, xoay về phía người đàn ông kia.

Người nọ nâng tay cậu lên, cúi đầu liếm tàn tro trong lòng bàn tay, gương mặt trắng bệch dần dần hồng hào: “Tôn Quá đã lên đường rồi.”

Khi Tôn Quá đẩy cửa vào là việc của mười lăm phút sau.

“Xin chào quý khách.” Cậu chủ Quan gật đầu.

“Chào buổi tối.”

Cậu chủ Quan hôm nay khác hẳn với trước kia, bình thường trước trán hay lòa xòa vài sợi tóc, hôm nay quần áo chỉnh tề vừa vặn có vẻ khác lạ, nét mặt vẫn như ngày thường.

“Sao vẫn chưa xuất phát?” Tôn Quá hỏi, “Chẳng lẽ đợi tôi sao?”

Ông chủ chưa kết hôn của Quỷ Môn Quan phải ra ngoài ghép đôi trong đêm Vu Lan, nhân viên siêu thị được nghỉ một ngày, Tôn Quá tới đây do nhất thời nảy sinh ý định, song hình như cậu chủ Quan cũng chẳng để ý.

Cậu chủ Quan chỉ ra sau: “Buổi sáng lúc anh ngủ, y thì thầm liên tục bên tai anh bảo tới đây nên tôi đoán tám phần anh sẽ qua.”

Lúc này Tôn Quá mới nhận ra còn một người đứng trong bóng tối, đúng là người thanh niên trẻ tuổi hai hôm trước anh gặp: “Đây là ma cậu nuôi sao?”

“Cũng là cha tôi.” Cậu chủ Quan nghiêng người, hai bàn tay áp vào nhau rồi kéo dần thành một vệt sáng giữa họ, “Đây là nhân viên của tôi, hai người đã từng gặp nhau rồi.”

Tôn Quá cầm bàn tay phải của người nọ theo phản xạ, lòng bàn tay ẩm áp, da thịt đầy đủ, nếu không phải từ chính miệng cậu chủ Quan thừa nhận, bảo y là quỷ hồn thì thật khó tin: “Sao cậu làm được chuyện này?”

“Chẳng phải việc khó mà.” Cậu chủ Quan đáp, “Tình nguyện làm tài xế của tôi à? Dễ chết lắm đó.”

“Ghép đôi là chuyện hệ trọng cả đời của cậu chủ, sao tôi vắng mặt được chứ.” Tôn Quá nhận điều thuốc định thần từ cậu, châm thuốc, “Tôi không sợ chết.”

Cậu chủ Quan mỉm cười, đưa cho anh một tờ giấy, trên đó viết tên một cô gái, có ngày tháng năm sinh, giờ mất và nơi chết: “Tìm người này cho tôi.”

Xe taxi xuất phát từ siêu thị, từ Quỷ Môn Đông Bắc, sang Thiên Môn Tây Bắc, rồi qua Nhân Môn Tây Nam, nhập vào đường Đông Nam. Cảnh sắc chung quanh như một bức thủy mặc ngâm nước, đổ nát móp méo tăm tối, một vài tia sáng âm thầm le lói, trong khoảnh khắc liền biến thành những du hồn tập tễnh khắp nơi, cách một đoạn xuất hiện một đồng lửa đỏ vàng mã của trần gian, đây chính là ngã tư đường.

“Âm lộ.” Tôn Quá thốt lên.

Làm tài xế taxi, anh biết rõ thành phố này hơn ai hết, ánh lửa ở ngã tư đường đủ để dẫn anh tới địa điểm chính xác, trước 12h đêm tìm được hồn ma của cô gái.

Có lẽ do quá gấp, diện mạo cô gái mà bát tự phù hợp với cậu chủ Quan cũng chẳng xuất chúng. Cô gái vẫn chưa qua 49 ngày, cảm giác chưa khôi phục nguyên vẹn, nét mặt đờ đẫn. Cậu chủ Quan xuống xe vịn vào cô nói mấy câu, ôm eo rồi đưa lên xe. Cửa xe mở ra đóng lại chỉ vón vẹn hai phút, nhưng đám ma quỷ nhận ra sự khác thường liền xúm lại.

“Tôn Quá, ” cậu chủ Quan nói, “Tự mình cầu phúc đi.”

Quỷ khí nồng đậm của cậu chủ Quan ngập tràn trong xe, nhưng lúc này lại ngưng tụ ở băng ghế sau, hình thành kết giới đen kịt, im ắng, lặng như tờ.

Mùi người sống của Tôn Quá mất sự che chắn, trong nháy mắt trở thành cừ non giữa bầy sói.

Đám du hồn thềm thường lao đến như cơn sóng, cửa kính xe dưới áp lực vô hình vang lên tiếng nứt răng rắc.

Tôn Quá quay sang nhìn người thanh niên trên ghế phụ lái, rốt cuộc cũng đã trông thấy y.

Ra vào âm lộ nhất định có vật hi sinh, mà vật hi sinh đương nhiên không phải quỷ hồn.

“Hết cách rồi.” Tôn Quá rút dao găm định đâm vào cổ tay, nhưng lại bị người khác giữ chặt.

“Tôi mới là vật hi sinh Quan Ưc chuẩn bị trước.” Y nói, “Cậu là lái xe.”

Y mở cửa, bước xuống xe, tiếng ma quỷ tranh giành máu thịt ồn ào vang lên. Hai mắt Tôn Quá nhìn trừng trừng xem máu thịt giả bắn tung tóe, nhưng vẫn chưa thấy hồn người nọ xuất ra ngoài, đám ma quỷ trở nên cuồng bạo, gào thét thê lương.

“Do y cầm cự được lâu hay do tôi xong việc sớm nhỉ?”

Giọng nói của cậu chủ Quan vang lên, quỷ khí lại ngập tràn trong xe, linh hồn cô gái đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn thoảng chút mùi vị. Cậu chủ Quan cài lại cúc áo, áp trán vào cửa xe trông ra bên ngoài.

“Bao giờ lần đầu chống chọi cũng chẳng được lâu.” Tôn Quá nhìn ra ngoài cửa sổ, linh hồn người nọ vẫn bám chặt vào mấy mẫu thịt thừa trong không trung, “Dùng cha mình làm vật hi sinh, chắc chỉ mình Quỷ Môn Quan mới dám làm.”

Cậu chủ Quan cười cười, gập ngón tay gõ đều đều lên cửa kính xe, gõ đến thứ tiếng thứ chín, hồn người nọ thoát ra, trong nháy mắt liền bị đám cô hồn phía sau nhào lên cắn nuốt: “Nuôi y nhiều năm như vậy chỉ vì ngày này, y cũng chỉ mong được chết. Dù sao thì...” Cậu chủ Quan nhìn Tôn Quá qua gương chiếu hậu, mỉm cười dịu dàng:

“Cát bụi lại trở về với cát bụi.”

“Nói cũng phải.” Tôn Quá thoáng rung mình rồi khởi động xe.

10. Chương 10: Đoàn Tụ

Tôn Vãng xông vào siêu thị, lướt qua quầy, xách cổ áo cậu chủ Quan lên: “Tôn Quá đâu?”

Cậu chủ Quan nhấc tay gạt đi, bảo vệ bản thân trước hồn ma đang sốt ruột kia: “Anh không phải Tôn Quá sao?”

“Đừng có giả vờ!” Tôn Vãng gầm gừ, “Tôn Quá đâu?”

Cậu chủ Quan chẳng hề đáp lại, lấy tay nắm chặt nắm tay của Tôn Vãng. Trông cậu có vẻ thư sinh yếu ớt, vậy mà siết chặt đến mức mặt mũi Tôn Vãng xô vào nhau.

Cậu chủ Quan buông tay ra, Tôn Vãng lui ra sau từng bước khó khăn.

“Tôi biết anh.” Những ngón tay cậu chủ Quan lướt qua nếp nhăn quần áo, quay lại nâng chiếc ghế bị đổ lên, “Anh trai sinh đôi của Tôn Quá, làm việc cho Cầu Độc Mộc.”

Gương mặt Tôn Vãng khê biến sắc.

Để duy trì sự cân bằng âm dương của thành phố này cần phải có một âm một dương, đối lập với Quỷ Môn Quan phía Đông Bắc, là Cầu Độc Mộc tọa lạc tại Tây Nam. Cho dù song hành, nhưng Quỷ Môn Quan am hiểu việc định hồn và nuôi quỷ, còn sở trường của Cầu Độc Mộc là trấn hồn và bắt ma, Quỷ Môn Quan cười nhạo Cầu Độc Mộc đến gặp quỷ cũng không làm được, Cầu Độc Mộc thì coi thường Quỷ Môn Quan giao du với ma chẳng có ranh giới, dù hai bên không đối địch, nhưng mấy đời nay cũng chẳng ưa nhau.

“Yên tâm, không phải do Tôn Quá kẻ mà nhờ mạng lưới tình báo của tôi.” Cậu chủ Quan bước ra ngoài quầy đi về phía Tôn Vãng, “Tôi rất tò mò, nếu tôi bảo với Kiều viện trưởng rằng nhân viên của ông ấy là một con quỷ, liệu ông ta có thẹn với tổ tiên không nhỉ?”

Nét mặt Tôn Vãng càng thêm khó coi, lùi về sau từng bước.

Từ lâu hắn đã cảnh báo Tôn Quá không nên ở lại Quỷ Môn Quan, nhà họ Quan nếu có thể trông thấy quỷ và nuôi quỷ, ắt sẽ thấy rõ bọn họ không hoàn toàn là người sống. Tôn Quá lại nhắm mắt làm ngơ, một thời gian dài vẫn bình an vô sự, Tôn Vãng tưởng thế là yên tâm, nhưng ngay lần đầu gặp mặt cậu chủ Quan đã biết thân phận của hắn, huống chi Tôn Quá.

Cậu chủ Quan đứng nguyên tại chỗ không đến gần nữa, hay tay thả lỏng bên người: “Anh muốn biết Tôn Quá ở đâu, phải không?”

“Đúng.”

“Tôi hỏi, anh đáp, khi nào nhận được câu trả lời như mong muốn thì tôi sẽ cho anh biết.” Cậu chủ Quan đề nghị, “Đồng ý chứ?”

Ngay từ giây phút Tôn Vãng xông vào siêu thị đã cảm nhận được quỷ khí cực mạnh tràn ngập nơi đây, nếu phản kháng bằng vũ lực sẽ chẳng ăn thua, đành nhượng bộ: “Đồng ý.”

“OK, vấn đề thứ nhất, anh chết bao lâu rồi?”

“Mấy trăm năm.”

Cậu chủ Quan nhíu mày: “Tên của anh, thân phận, diện mạo.”

“Không nhớ rõ.”

“Cũng khó trách, đã lâu như vậy.” cậu mỉm cười, “Quan hệ giữa anh và Tôn Quá là thế nào?”

“Bạn bè.”

“Sao lại biết?”

“Quên rồi.”

Cậu chủ Quan nhìn ánh mắt Tôn Vãng, một lát sau mới hạ tầm mắt: “Vấn đề cuối cùng, hai người nhập vào cặp song sinh đã chết từ lúc nào? Vì sao lại chọn bọn họ, tôi muốn nghe chi tiết và cụ thể.”

“Hơn ba mươi năm trước, ” Tôn Vãng siết chặt nắm tay, “Bọn ta muốn rời khỏi thành phố này, nhưng mãi chẳng thể đi, vừa vịn gặp được hai các thân xác sắp chết từ trong trứng nước.”

“Tại sao thể xác không thối rữa mà vẫn lớn lên bình thường?”

“Không biết.”

Cậu chủ Quan giơ hai tay lên, Tôn Vãng lại lùi về sau bước một.

Có điều cậu chủ Quan chỉ từ từ vỗ tay mà thôi.

“Tôi rất hài lòng với câu trả lời của anh.” Cậu nói “Giờ đến lượt tôi giải đáp thắc mắc của anh, đêm xá tội vong nhân Tôn Quá đã bị tôi nhốt tại âm lộ...”

Tôn Vãng rút súng dí sát giữa trán cậu chủ Quan, trong mắt tràn đầy sát khí, cậu chủ Quan đặt hai ngón tay vào thân súng rồi hạ nó xuống, “Yên tâm, anh ấy còn sống, hôm nay là ngày đoàn viên mười lăm tháng tám âm, cố chịu nốt hôm nay thì sẽ về được.”

Tôn Vãng sa sầm: “Người muốn cậu ta không thể tách khỏi thể xác, đồng sinh cộng tử?”

“Đúng.”

Gương mặt Tôn Vãng trắng bệch, đôi con ngươi đỏ ngầu, quỷ hồn cố gắng thoát khỏi thân xác lại bị quỷ khí của cậu chủ Quan ép ngược trở lại.

“Người lừa ta.”

Cậu chủ Quan nhún vai, “Tôi là người làm ăn, không để ý âm dương hòa hợp hay không, trừ ma là phương pháp kiếm tiền của tôi. Người không sợ chết là người trung thành nhất, thì sao tôi có thể cam long để nhân viên yêu thích nhất tìm chỗ chết được?”

Tôn Vãng nhất thời không nắm tình hình, đứng ngây người tại chỗ.

“Cầu Độc Mộc quả thực bảo thủ, tiện thể cả nhân viên cũng thành ngọc, dễ bị kích động.” cậu chủ Quan cười mỉa mai, “Nhốt Tôn Quá ở âm lộ là muốn tăng sức mạnh cho anh ấy, để đảm bảo thể xác và anh ấy không bị phân hủy tôi tốn không ít công sức đâu.” Cậu chọc chọc vào ngực Tôn Vãng, “Cái này gọi là huấn luyện nhân viên, để Kiều viện trưởng nhà các anh học tập.”

“Khi nào cậu ta mới về.” Tôn Vãng vẫn nắm chặt súng, “Ba mẹ đang chờ cậu ta về đón Trung thu.”

Cậu chủ Quan nhìn sang chiếc đồng hồ cây cũ kỹ đặt sát tường: “Tôi cũng đang đợi.”

Tiếng chuông đồng hồ đầu tiên của ngày mười sáu tháng tám âm lịch vang vọng trong khoảng không chật hẹp của siêu thị, xen lẫn hỗn về là tiếng hít thở kèm ho khan không tự chủ, sau khi mười hai tiếng chuông ngân lên, Tôn Quá bước ra từ kho chứa hàng của siêu thị với vẻ mặt mệt mỏi.

Chú thích:

- Cầu Độc Mộc: hay còn gọi là cầu Nại Hà

11. Chương 11: Hành Lý

Tàn thuốc rơi lả tả, rồi biến mất chẳng còn chút tàn dư trong gió.

Tôn Vãng mở cửa ban công, ngửi thấy mùi thuốc lại lui ra, gõ gõ vào cửa kính.

Tôn Quá mở mắt, dụi thuốc vào gạt tàn, đứng dậy từ ghế tựa ra mở cửa sổ.

“Đừng hút nhiều thuốc định thần.” Tôn Vãng chau mày, “Nếu đã nhập làm một cùng thân xác thì khi nào chết đi cậu lại là quỷ hồn bình thường.”

“Tôi đợi một tháng ở âm lộ, vẫn cần định thần, một thời gian ngắn nữa sẽ bỏ thôi.” Tôn Quá khẽ gạt điếu thuốc lá bình thường Tôn Vãng đưa, “Không hút nổi loại này.”

Tôn Vãng lại nhét thuốc vào miệng, cười khẩy: “Sống quy củ như thế, thật uống công được làm người.”

“Không uống rượu, ba bữa đúng giờ, dinh dưỡng cân bằng, chịu khó tập thể hình, làm việc yêu đương có quy luật, một người như vậy lại phê phán tôi sống quá quy củ sao?”

“Người ta đang xây dựng hình tượng bác sĩ đấy.” Tôn Vãng hút thuốc đầy hưởng thụ, “Quý Môn Quan biết thân phận của chúng ta.”

“Ừ.”

“Mà hình như hần không định ra tay.”

“Bản thân cậu chủ Quan cũng nửa người nửa ma, nên sẽ không đuổi tận giết cùng như Cầu Độc Mộc.” Tôn Quá tựa vào cửa sổ, quan sát Tôn Vãng, “Biết đâu cậu ta có thể giúp chúng ta thanh tỉnh.”

“Thanh tỉnh?” Tôn Vãng hỏi lại, “Chúng ta mơ hồ lúc nào?”

“Mất kí ức còn chưa đủ mơ hồ sao?” Tôn Quá nói, “Tên là gì, đến từ nơi nào, định đi tới đâu? Anh không muốn biết sao?”

Tôn Vãng đưa mắt nhìn anh: “Tôi chẳng cần đáp án câu hỏi triết học này đâu.”

“Anh có khiếu hài hước nhạt nhẽo ghê.”

Tôn Quá cười cười không nói thêm gì, rời khỏi ban công xuống nhà giúp ba mẹ cơm nước.

Lốp xe đột ngột ma sát với mặt đường phát ra âm thanh chói tai, ngực Tôn Quá va mạnh vào vô lăng, đau đớn khiến toàn bộ tinh thần đều tập trung vào cô gái đứng giữa đường.

Tôn Quá xuống xe giúp cô đặt hành lý vào cốp sau: “Cần gì phải đón xe theo kiểu tự sát vậy chứ.”

Cô gái chẳng đáp, lạnh lùng chỉ tay ra lệnh cho Tôn Quá: “Để vào băng ghế sau.”

Ngón tay cô nàng run rẩy cong cong bất thường, cổ tay sưng to, Tôn Quá liếc mắt một cái, mặt tỉnh bơ.

Túi du lịch nặng vô cùng, phải xấp xỉ mười cân, mà chỉ có thể xách chứ chẳng thể kéo. Tôn Quá di chuyển còn hơi khó khăn, chẳng biết cô gái kia xách đi thể nào.

“Ra khỏi thành phố.”

“Đi hướng nào?”

Hành khách nhướn mày nhìn Tôn Quá qua gương chiếu hậu: “Tôi không phải lái xe.”

Tôn Quá cũng không đếm xỉa đến vết bầm tím của cô dưới khăn lụa.

Kỳ thật hành khách đón xe bằng phương pháp cực đoan như vậy không khó lý giải, giờ đang là lúc xe taxi nghỉ ngơi, gần đây lại xuất hiện việc lạ, chẳng mấy ai có đủ can đảm chạy xe nửa đêm.

“Ra khỏi thành phố rồi đi đâu?” Tôn Quá hỏi, “Còn mang theo hành lý nặng như vậy.”

Hành khách nhẹ nhàng hất tay về phía túi du lịch: “Đến ngoại ô tôi nói sau, tôi không có nơi ở cố định, trong túi là toàn bộ bản thân tôi và gia đình.”

“Chẳng có chỗ ở cố định thì không ổn đâu, người phải đợi thì nên ở nơi chờ.”

“Cây đi thì chết, người đi thì sống.” Hành khách hừ một tiếng khinh thường, “Chẳng qua, nơi này rất hấp dẫn, tôi chỉ đi ngang qua đây, xuống xe hít thở không khí, rồi cuộc...” Giọng kể lưu loát như nước chảy ngừng lại, đôi mắt ngơ ngàng chớp nhanh vài lần, vùi mặt vào lòng bàn tay, “Bất kể thế nào, tôi nhất định phải đi.”

Tôn Quá tránh đi đường lớn, từ con đường nhỏ xuyên sang đường tắt, chỉ khoảng mười mấy phút đã đưa khách đến sát ngoại ô, mở cửa xe lấy hành lý trả cô nàng.

Hành khách tỏ vẻ không vui, nhìn chiếc túi du lịch trên mặt đất rồi xuống xe: “Anh có ý gì?”

Tôn Quá châm một điếu thuốc, đưa tay che bật lửa để tránh gió, chỉ về phía sau: “Đi thêm năm nước là ra khỏi thành phố.”

Hành khách tựa như có ý phản đối, miệng mấp máy không thành tiếng, cũng chẳng lại gần lấy hành lý. Tôn Quá lùi từng bước, người khách lúc này mới tiến đến, hai tay giữ chặt rồi kéo lê túi xách, bước giật lùi ra sau.

Tôn Quá trông thấy khi bả vai nghiêng về sau của cô gái chạm đến ranh giới vùng ngoại ô, thì hai mắt cô ta trợn trừng như cực kỳ kinh hãi, miệng rít lên nhưng vô thanh, lấy tay ôm ngực rồi khuyu xuống thành tư thế kì lạ.

Một sức mạnh rất lớn vọt vào lòng Tôn Quá, mái tóc dài của hành khách lòa xòa, che đi gương mặt trắng bệch.

Tôn Quá túm lấy mớ tóc sau gáy, khẽ giật cổ tay khiến cô ả xoay người: “Cô nhìn xem.”

Thân xác người phụ nữ ngã ngửa chạm đến ranh giới ngoại ô, tứ chi mở rộng theo góc chết, chẳng còn chút dấu hiệu nào của sự sống.

“Đó là... Cơ thể của tôi...”

Tôn Quá đẩy lưng cô ta, vị khách lão đảo vài bước về phía thi thể, sau lại bắn ngược về lòng Tôn Quá.

“Đây không phải là cô, cô đã chết từ lâu rồi.” Tôn Quá nắm chặt bả vai rồi nhìn sâu vào mắt cô ta, “Một khi ma quỷ rơi vào thành phố này sẽ bị giam cầm, cho dù cô có nhập vào bao nhiêu người đều không thể thoát được, nhớ ra chưa?”

Hành khách giãy dụa gào thét, vô số gương mặt hiện lên từ mặt ả, sau cùng là một khuôn mặt giống Tôn Quá như đúc, một giọng đàn ông gầm gừ: “Trả cho tao! Trả lại cơ thể cho tao!”

“Nhưng mà đây là tôi.” Tôn Quá thở ra một làn khói, hành khách lập tức hoảng sợ lui về sau.

“Sợ mùi thuốc định thần như này, chứng tỏ thân xác cô đang ở gần đây thôi.” Tôn Quá tiến về chiếc túi du lịch vẫn còn nằm trong khu vực nội thành, khom người mở ra, máu từ khối thịt khô héo đã đen kịt, trong túi nhồi nhét chặt ních toàn tiểu, “Thực đáng buồn,” Tôn Quá ngồi xổm, tìm giữa đám thi thể một cái đầu thối rữa, “Để thuyết phục bản thân mình còn sống, liên tiếp đoạt mạng người vô tội, ngay cả diện mạo của bản thân cũng quên.”

Quỷ hồn ngơ ngác nhìn đám xác chết trong quách, ngửa mặt lên trời cười điên loạn, lúc sau biến mất chẳng còn tăm hơi.

Sự kiện tử vong liên hoàn ở ngoại ô khép màn tại đây.

12. Chương 12: Chờ Chết

Hai thủ hạ bước qua cửa trước, một người đàn ông tuần tú theo sau tiến vào siêu thị.

Cậu chủ Quan chẳng lấy làm ngạc nhiên, thu lại giấy bút rồi mỉm cười gật đầu: “Kiều viện trưởng.”

Kiều viện trưởng cũng nhếch khóe môi chẳng hề khách khí: “Ông chủ Quan, người thừa biết mục đích ta tới đây.”

“Đương nhiên.” Cậu chủ Quan nghiêng người tựa vào quầy, giải thích cho Tôn Quá mà chẳng buồn để ý những người kia, “Các đời Quỷ Môn Quan đều kết giao cùng ma quỷ, quỷ khí càng ngày càng tăng, nhân khí càng lúc càng yếu. Ngày mai là tiết Thu phân, Kiều viện trưởng đặc biệt đến thăm trước một ngày một đêm, để xem Quỷ Môn Quan tân nhiệm có vượt qua ranh giới người – quỷ hay không, đây là truyền thống.”

“Sau khi ngươi nhậm chức thì chuyện ma quái cũng tăng, người thường có thể biến thành hồn tượng, lệ quỷ từ xa cũng kéo về.” Kiều viện trưởng rút trường kiếm bên hông, mũi kiếm chúc xuống, “Kết luận ra sao, hẳn trong đầu ngươi cũng rõ.”

Cậu chủ Quan đứng thẳng, đối diện ba kẻ đang cảnh giác cao độ.

Cậu chủ Quan ra khỏi quầy, hai tay thả lỏng bên người, gơ lòng bàn tay về phía ba người nọ, đưa mắt quét qua siêu thị một lượt: “Nơi này ta nuôi không ít ma quỷ, nếu muốn giết ta ở đây bọn họ sẽ không đồng ý.”

Kiều viện trưởng nghiêng người tránh đường, đưa tay tỏ ý mời.

Tôn Quá từ nãy vẫn thờ ơ lạnh nhạt, giờ tiến lên nửa bước: “Quan Ưc.”

Ngón tay cậu chủ Quan đặt nhẹ lên cánh cửa, tiếp tục đẩy cửa xuống bậc tam cấp.

Chỉ sau một giây cậu đặt chân xuống mặt đất, Kiều viện trưởng ở sau xuyên thẳng trường kiếm qua cơ thể cậu.

Cậu chủ Quan loạng choạng bước về phía trước, cúi đầu trông thấy mũi kiếm trước ngực, bả vai run rẩy dữ dội, ngửa đầu lên trời cười điên dại.

“Các đời Quỷ Môn Quan buổi tối đều vắng mặt để tạo kết giới, là sợ quỷ khí sẽ dẫn dã quỷ tới, phân thân chẳng còn lại bao nhiêu.” Cậu chủ Quan xoay người kéo mũi kiếm một nhát, thân kiếm rời chuôi kiếm chui ra từ miệng vết thương, rơi loảng xoảng xuống đất, “Còn ta...”

Tàn ảnh xuất hiện chỉ lưu lại nụ cười dịu dàng của cậu, trong khoảnh khắc liền biến mất không chút vết tích.

Ba người của Cầu Độc Mộc lui ra sau theo phản xạ, thất kinh quan sát chung quanh.

“Còn ta chỉ sợ không tự được thành hình người.” Giọng nói của cậu chủ Quan vang lên bên tai Kiều viện trưởng, thậm chí bờ môi còn chạm vào lông tơ. Trái tim Kiều viện trưởng đột nhiên co lại như bị ai siết, trong khi hai thủ hạ hô hoán kinh hãi, y cúi đầu trông thấy một cánh tay đang nằm trong ***g ngực, ngẩng đầu lên đã thấy cậu chủ Quan đứng trước mặt.

“Có thể ngươi không biết, ban đầu đại diện cho Cầu Độc Mộc chính là đồ đệ của Quỷ Môn Quan.” Cậu chủ Quan tỏ ra thờ ơ trước trận tập kích bằng súng kiếm, “Chúng ta lừa các ngươi, tác dụng của việc các ngươi đến đây, không phải để xử lý kẻ chẳng còn là người của Quỷ Môn Quan, mà là để giúp Quỷ Môn Quan trở về hình dạng con người.”

Thân ảnh khẽ lay động, nụ cười trở nên quỷ quyệt đáng sợ, nghiêng người về trước, ghé vào bên tai Kiều viện trưởng: “Có điều vận khí của ngươi không tốt, ta chỉ muốn làm quỷ.”

Một trận gió lớn quét dọc bậc thềm, ngoài cửa siêu thị kết tụ một bàn tay phải thon dài, ngay sau đó là cánh tay phải tròn vẹn của cậu chủ Quan, rồi đến bả vai, sau cùng là toàn bộ cơ thể.

Tôn Quá đưa tay mở cửa siêu thị, tiếng chuông gió ngân vang, gương mặt quen thuộc dần dần hiện rõ trước mắt.

“Mừng cậu trở về, cậu chủ Quan.”

Cậu chủ Quan mỉm cười: “Tôi về rồi đây.”

13. Chương 13: Chung Thủy

Những ánh nắng cuối cùng của tiết Thu phân chìm vào chân trời, bỗng nhiên gió lạnh tràn khắp thành phố.

Chiếc tiểu đỉnh trên quây lèo xèo lửa cháy, cậu chủ Quan đang xé từng trang sách mà ngày thường vẫn đọc ném vào đỉnh, ngẩng đầu ngược nhìn Tôn Quá vừa đẩy cửa vào: “Chào buổi tối.”

“Chào buổi tối.” Tôn Quá quan sát xung quanh, đám quỷ hồn ngày thường hay lẩn quất gần đó lại giờ chẳng thấy chút hơi thở nào, “Ma quỷ cậu nuôi đi đâu hết rồi?”

“Hút hết rồi.” Cậu chủ Quan lại kéo roạt một trang giấy xuống, “Nếu không nhờ thân xác cách ly thì anh tôi cũng nuốt sạch.”

“Người ghép đôi cũng thế sao?”

“Cô ta chỉ là ma tôi nuôi thôi.” Cậu chủ Quan đáp, “Vẫn chưa quen hả? Có lẽ nhờ hôm qua ăn tim của Kiều viện trưởng, nên hôm nay mới giống thường ngày.”

Tờ giấy chưa kịp rơi vào trong thì ngọn lửa đã tắt, cậu chủ Quan vốc một nắm tro thả vào miệng rồi uống ngụm nước: “Hôm qua anh gọi tên tôi khiến tôi rất thích.”

“Trên lý thuyết thì Quỷ Môn Quan càng lúc càng giống quỷ, bản thân tôi lại thấy chúng ta càng lúc càng giống Phật, ngày đầu tiên nhậm chức tôi mất đi toàn bộ dục vọng, cũng rất hiếm khi tình cảm dao động.” Nửa cuốn sách còn lại bị cậu cuộn tròn rồi dựng thẳng trong đỉnh, châm một que diêm rồi ném vào đó, “Chắc do sống quá lâu rồi.”

“Mười chín tuổi lấy đâu ra mà lâu.”

“Bản chất quỷ giao là linh hồn trùng sinh, mỗi đời Quỷ Môn Quan đều là một bản sao chép, tuy rằng qua vài lần sẽ có điểm khác biệt, nhưng từng trải vẫn là từng trải.” Cậu chủ Quan lại ăn đám tro tàn trong đỉnh, “Có lẽ tôi còn già hơn anh đó.”

Tôn Quá nâng cằm cậu lên, liếm sạch chút bụi giấy vương ở khóe miệng: “Cậu đốt cái gì thế? Thơm vậy.”

“Nhật kí các đời Quỷ Môn Quan.” Cậu hạ tầm mắt thấy bờ môi anh, “Ăn nhanh hơn đọc mấy lần, dù sao sẽ chẳng còn kế nhiệm, lưu lại cũng vô ích.”

“Nhìn cậu chẳng có vẻ lãnh cảm gì hết, ngược lại có phần giống nản chí ngã lòng hơn.” Tôn Quá không buông tay, cười nói, “Làm sao vậy? Sao qua một đêm lại thành thế này?”

Cậu chủ Quan nắm chặt tay Tôn Quá, các ngón tay xuyên qua lớp da đi sâu vào cơ thể anh, Tôn Quá chuyển từ kinh ngạc thành buồn xuôi, cơn đau tê tái như bị ngàn kim châm vào da thịt khiến anh quỳ rạp xuống đất.

“Tôi đọc mấy ghi chép truyền miệng, đã biết một chút chuyện xưa.” Một tay cậu chủ Quan nâng anh dễ dàng, “Ông tổ ban đầu chỉ dùng phép thuật với một người tên Lục Thâm, không, phải nói là quỷ mới đúng.”

“Lục Thâm hi sinh ở sa trường, hồn về cố hương, còn ông tổ không muốn chỉ được ở cùng hân trong bảy năm, cho nên người... Cho nên tôi mới nghĩ đến việc thông qua quỷ giao để trường sinh, tìm được phương pháp giải quyết trọn vẹn. Tôi rất may mắn,” Cậu chủ Quan khuấy động linh hồn Tôn Quá, “Đời thứ nhất tìm được phương pháp, không may cách này vô cùng đẫm máu, nên Lục Thâm không chịu tha thứ cho tôi.”

Cảm giác kim đâm đã biến thành dao cứa, Tôn Quá muốn bỏ chạy theo bản năng, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay phải của cậu chủ Quan.

“Tôi không nhớ rõ đã đi tìm Lục Thâm bao năm, cũng quên mất từ khi nào thì sinh sống bằng nghề trấn hồn, nhưng quả thật rất có lãi.” Khóe miệng cậu nhếch lên, “Lúc đầu ở đây chỉ là một mảnh đất hoang vắng, trong phạm vi trăm dặm chỉ có tôi và đám ma quỷ tự do tự tại, nhưng người trần trước giờ vẫn ham khai phá vùng đất mới, chỗ nào cũng nhúng tay vào.”

“Con người thành phố này, chẳng có tư cách để oán hận những chuyện ma quỷ phát sinh, vì đây vốn là địa bàn của tôi, là Quỷ Vực của chính tôi.” Cậu chủ Quan đi ngang qua quây, dùng cả hai tay ôm anh tựa vào lòng, “May mà tôi đã tiên liệu trước, biết người thiện lương như anh sẽ mềm lòng vì thứ chính nghĩa vô vị này mà bỏ tôi đi, nên tôi đã khắc ấn ký vào linh hồn anh.” Cậu áp sát tai anh, “Lục Thâm à Lục Thâm, thế giới rộng lớn như vậy, anh đã trốn chạy lâu như thế vậy mà vẫn tự chui đầu vào lưới, đó là số mệnh.”

Cậu chủ Quan thu tay phải về rất nhanh, Tôn Quá quỳ rạp xuống dưới chân cậu, cổ họng như bị ai bóp nghẹn, chẳng thể thốt thành lời, không tìm được nước mắt tuôn trào.

“Anh quên tôi, không sao hết.” Cậu chủ Quan bóp nát ấn kí trên tay, dạo bước quanh Tôn Quá, “Nhưng anh nhớ tìm người khác bầu bạn.”

“Quan Úc.” Tôn Quá cắn chặt răng cố nói, “Tôi nhớ ra rồi... Tất cả mọi việc...”

“Vậy thì sao?” Tầm mắt cậu chủ Quan hạ xuống sau gáy Tôn Quá, “Liên quan gì tới tôi?”

“Tôn Vãng cũng chính là tôi.” Tôn Quá nói, “Tôi hồi hương đi tìm em, nhưng không ai biết tung tích của em, tìm mãi chẳng thấy nên mới dùng cách hồn phi phách tán.”

Bàn tay giơ giữa không trung của cậu chủ Quan vội ngừng lại, lưới kiếm sắc bén ngừng kết từ quỹ khí liền tan biến: “Thiếu chút nữa thì tôi quên mất anh sợ cô đơn tới nhường nào.”

Bả vai Tôn Quá bắt chợt nhẹ bẫng, sức cản ở yết hầu cũng biến mất.

Cậu chủ Quan ngồi trước mặt, nâng cằm anh rồi nghiêng đầu phủ kín bờ môi anh bằng một nụ hôn.

“Lục huynh, đã lâu không gặp?”

————— Toàn văn hoàn —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ghi-chep-nhung-chuyen-ki-quai-cua-xe-taxi>